

De Schaduwen van Nedark – Levian

Eerste druk, februari 2012

© 2012 Arlette Soffner

Fotografie: Pascal van Zijtveld en Dominique Hofmann

ISBN: 978-90-484-2301-9

NUR: 334

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer

www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

DE
SCHADUWEN
VAN
NEDARK
~
LEVIAN

ARLETTE
SOFFNER

Met dank aan Raymond Soffner, mijn broer die in mijn droom geloofde en mij heeft gestimuleerd om mijn droom waar te maken.

Dank aan mijn man Frits en mijn dochter Dominique Hofmann die elke letter kritisch hebben bekeken.

En tenslotte aan Mirjam van der Zon, mijn grootste fan.

HOOFDSTUK 1

De straten waren donker en nat van de regen. Het voelde kil en guur aan. De wind waaide door de portieken. Carl Williams trok zijn kraag omhoog en sleepte zich met zijn pijnlijke voet moeizaam naar huis. Hij hoorde zijn eigen tred. Stap, sleep, stap, sleep. Het was te danken aan de oorlog dat hij nu moeilijk liep. In de oorlog had hij zijn voet verbrijzeld door een granaatscherf. Zijn pezen waren zo ernstig beschadigd dat hij er nu nog dagelijks last van had. Zijn kameraden waren er erger aan toe geweest. De meeste van zijn peloton waren gesneuveld ergens in de bossen van Cambodja. Hij herinnerde zich de hel van deze dagen. De wanhoop, de pijn en de onmenselijkheid die hij had moeten doormaken. Zijn vrienden waren gemarteld en hij had het moeten bekopen met een slecht been. Maar hij leefde nog. Ook al wenste hij vaak dat hij samen met zijn kameraden was gestorven. De verzengende hitte hadden hun dode lichamen doen weggroten. En hij Carl, rotte op zijn manier weg. Misschien was er een betere wereld dan deze. Wie weet bleek alle ellende die hij had doorgemaakt niet tevergeefs te zijn geweest. Tegenwoordig was zijn werk de pijn, voor al zijn wonden. Had hij niet een droom ontdekt wat werkelijkheid kon worden? Was er niet een plaats waar iedereen opnieuw zou kunnen beginnen? Hij glimlachte stil in zichzelf. 'Carl wist meer'. Ja veel meer dan de meeste wetenschappers ooit zouden kunnen ontdekken. Hij besloot ondanks de stekende pijn in zijn voet om zijn pas te versnellen. Misschien moest hij maar eens denken aan een stok. Direct zette hij deze gedachten van zich af. Een stok, dat was voor watjes. Hij wist dat hij er te trots voor was en nooit aan een stok zou beginnen.

Plotseling stond hij stil... Hij hoorde de regen gestaag neer vallen. De regen was niet precies de reden dat hij stil stond. Het was meer een gevoel dat hem deed stil staan. In de verte hoorde hij de sirenes van politiewagens...verder niets. Hij hield zijn adem in. Zijn nekharen gingen overeind staan. Hij werd gevolgd... In de oorlog had hij een zesde zintuig ontwikkeld. Vaak genoeg was hij gevolgd. Nee, zijn voor gevoel had hem in die tijd nog nooit in de steek gelaten en nu ook niet. Vaak had dit gevoel zijn leven kunnen redden. Hinderlagen hebben kunnen ontdekken. En had uiteindelijk misschien zelfs zijn leven gered. Hij keek voorzichtig om zich heen. De regen was inmiddels door zijn jas heen gedrongen en zijn shirt

was behoorlijk nat geworden. Zijn jas was niet bepaald vochtwerend. Hij voelde de natte kleding tegen zijn lijf aanplakken. Carl beseftte opeens dat hij ook al het gevoel had dat iemand hem op de heenweg had gevolgd. Zijn bloed begon sneller te stromen en zijn hart sneller te kloppen. Nogmaals versnelde hij zijn slepende pas. Hij gaf een kreun toen zijn voet niet meer mee wilde werken. 'Die verdomde voet!' gromde hij geërgerd. Nog vierhonderd meter dan zou hij thuis zijn. In de verte zag hij de treden van de trap die naar zijn appartement leidde. 'Ineens stond hij stil'. Hij had geen zin in een kat en muisspelletje. Als deze persoon die hem achtervolgde hem iets aan zou willen doen, dan zou hij ook wel, wanneer hij hem had ontdekt evengoed iets aandoen. Hij schraapte een paar maal zijn keel. En riep toen met een krachtige stem: 'Wie is daar?'

Hij zwoor dat hij haastige voetstappen hoorde die ineens stil stonden. Nu begon hij zich echt zorgen te maken. Hij hield zijn adem even in en om zijn angst niet te laten blijken riep hij opnieuw.

'Kom te voorschijn! Ik weet dat je me volgt.' Hij vernauwde zijn ogen tot kleine spleetjes om te kunnen zien in het donker. Maar de steeg waarin hij zich bevond was slechts spaarzaam verlicht. Dus zijn poging om zijn achtervolger te kunnen zien was bijna onmogelijk.

Er volgde een stilte... Hij hoorde zijn eigen ademhaling versnellen. Hij wist ineens wat er met hem de komende seconde zou gebeuren.

Ineens kwam er een silhouet die hem had gevolgd tevoorschijn vanuit een donkere hoek uit de schaduw. De persoon droeg een lange zwarte mantel. Aan de gestalte te zien moest het een vrouwpersoon zijn. Ze had een glinsterende dolk in haar rechterhand die zij omhoog hief. Toen ging alles heel snel. Carl probeerde de dolk te ontwijken. Maar het voorwerp verdween in zijn buik. Met een kort zigzaggend maar krachtige beweging sneed ze de buik van Carl open. Met een kracht dat Carl versteld deed staan. Zijn ingewanden vielen naar buiten en kolkte op de straat. Hij hapte naar adem en probeerde zijn handen voor zijn ingewanden op de één of andere manier in zijn buik terug te duwen. Het bloed sijpelde uit zijn mond. Hij hoorde zijn adem raspen en voelde dat hij bezig was om langzaam te stikken in zijn eigen bloed. Zijn ogen richtte zich nog eenmaal naar haar toe. Hij herkende het gezicht van de vrouw.

'Waarom?' kreunde hij.

Carl viel voorover en voelde langzamerhand het leven uit hem wegglijden. Hij reikte nog even met zijn hand naar de persoon. Het laatste waar hij aan dacht was, dat hij geen pijn meer in zijn voet had. Niemand was op dat moment in zijn omgeving getuigen geweest van deze moord. Het bloed van Carl stroomde op de straat en vormde een klein stroompje samen met de regen die in het riool verdween.

De vrouw keek hem nog even aan, glimlachte, en sloeg toen haar cape dicht

om zich heen. Met een korte beweging draaide ze zich om en leek net zo snel te verdwijnen in de schaduw zoals ze te voorschijn was gekomen.

De regen tikte gestaag voort op het nu inmiddels levensloze lichaam. Carl Williams was nog slechts een naam.

Het politiebureau waar Paul Landers werkte was altijd een plaats, dat meer dan hectisch was. Iedereen liep door elkaar heen en mensen schreeuwde aan de meldbalie naar elkaar toe. Er werd op deze plaats gelachen maar ook vaak gehuild. Taferelen die dagelijks bekend voor kwamen voor Paul.

Er liepen jonge dienders rond die zenuwachtig overkwamen maar ook ervaren mensen die al een tijdje kwamen kijken in het vak. Paul Landers was zo iemand. Hij was begonnen als een jonge diender, maar had al snel promotie gemaakt en maakte inmiddels deel uit van het gerenommeerde rechercheteam. Het vak van rechercheur was niet bepaald een van negen tot vijf baan. Paul Landers, lang en blond met een goed getrainde lichaam keek zijn meerdere met zijn helderblauwe ogen aandachtig aan.

‘We hebben weer een moord Paul,’ zei Peter Nothingham met zijn Schotse accent. Peter had een Schotse achtergrond. Zijn ouders hadden jarenlang in Schotland gewoond en hij was daar grotendeels opgevoed alleen zijn accent deed zijn omgeving beseffen dat Peter eigenlijk van Schotse afkomst was. In tegenstelling tot Paul. Hij was net zoals Peter naar Amerika verhuist. Paul had een Nederlandse achtergrond. Hij was verhuisd in zijn jonge jaren naar Amerika met zijn ouders en zus. Hun ouders waren immigranten. Paul was vijf jaar oud, toen hij naar Texas verhuisde. Hij kon zijn leven in Nederland niet meer herinneren, daar was hij eenvoudigweg te jong voor geweest. Soms waren er flarden van zijn herinneringen over zijn leven in Nederland. Het enige wat hem anders deed lijken ten opzichte van zijn andere collega’s was zijn lengte van 1 meter 82. Zijn Amerikaanse accent was dat van een Texaan. Enkele van zijn collega’s noemde hem ‘de blonde reus’. Niet door zijn lengte had Paul respect afgedwongen maar meer door zijn vakkennis. Het was waar dat Paul een opvallende verschijning was. Daar kon je letterlijk en figuurlijk niet omheen. Zijn gulle lach en interesse naar de buitenwereld toe, deed bijna ieder vrouw naar hem doen omkijken.

Peter Nothingham gaf een diepe zucht. ‘Kom jongen, we gaan naar de plaats van delict. We hebben weer een moord. Deze keer in een donkere steeg. Hoewel niet in zo een afschuwelijke gettoachtige steeg. Het is in een steeg, dat slecht verlicht is. Een perfecte plaats om een moord te kunnen plegen.’

‘Tja, laten we dan maar gaan dan. Zo houden moordenaars ons immers bezig niet waar? Het is helaas ons werk. Wie ben ik om nee of ik heb geen zin te zeggen. Niet waar?’ grapte Paul.

Ze liepen naar de parkeerplaats en stapte gezamenlijk in de dienstauto van Peter. Vervolgens reden ze naar het smalle steegje waar het lijk was gevonden. Het stoffelijke overschot lag in een ineengevouwen houding. Zijn collega's hadden het gebied al afgezet met roodwitte linten en de omwoners of nieuwsgierige mensen werden weggestuurd of achter het rode lint gehouden. De pers was al ter plaats en probeerde bij het stoffelijk overschot te komen.

'Straks, als wij ons onderzoek hebben gedaan, mogen jullie zoveel foto's maken als jullie wensen,' bromde Peter.

Om het dode lichaam was er een lijn afgetekend. Het was moeilijk te zien wat er met hem gebeurd was. De persoon lag daar enkele uren en er was al lijkstijfheid opgetreden. De ambulance was inmiddels ter plaats. Het stoffelijk overschot werd meegenomen in een zak dat zorgvuldig werd dicht geritst. Maar voordat de dode man in de ziekenauto werd geschoven mocht de pers wat foto's maken. Paul liep naar het stoffelijk overschot toe en ritste de zak opnieuw open. In de buik van het slachtoffer stak een grote dolk. Het was een dolk die bezet was met edelstenen en het heft was van goud. Paul floot tussen zijn tanden.

'Een dure moord, zou ik zo zeggen Peter.'

Paul deed een paar rubberen handschoenen aan en trok het mes uit het lichaam van Carl. Het heft was besmeurd met het bloed van het slachtoffer. Het lemmet had drie kronkels en was een buitengewone vondst. Even keek hij nog naar de man die er zo gehavend bij lag. Zijn dood moest pijnlijk zijn geweest, want zijn mond was vertrokken in een rechte streep. Er was niet veel meer van zijn romp over.

'Er zullen wel niet veel plekken zijn in Houston waar ze deze dolken verkopen,' zei Paul.

'Nee, het lijkt wel een historische dolk. Zo eentje vanuit de middeleeuwen. Je weet wel,' antwoordde Peter.

Paul draaide het mes in het rond. Hij zag dat het mes gekerfd was met enkele symbolen. Hij herkende de symbolen niet. Het heft was voorzien van een die-renkop. Het leek op een wolf. Op de top van het heft was een robijn geplaatst ten grote van zijn duim. Hij stopte de dolk in een plastic zak en gaf dit aan een collega die naast hem stond.

'Duidelijk dat deze man met deze dolk is vermoord,' zei Peter droog aan de collega die het mes had aangenomen.

Journalisten die de vondst nauwgezet hadden gadegeslagen probeerde dichterbij Paul te komen om informatie los te krijgen van de twee rechercheurs. Paul en Peter wisten met korte antwoorden de pers aardig goed te woord te staan. Veel konden ze toch nog niet zeggen dan wat ze hier hadden aangetroffen. De mensen van de krant hadden op dit moment niet meer gezien dan hun zelf.